

SEPPE SIBORGS,

Begeleider appartement A, multifunctioneel centrum (MFC)

Kan je jezelf even kort voorstellen?

Mijn naam is Seppe Siborgs en ik ben 27 jaar. Ik ben afkomstig van Bree , maar woon nu in Hechtel met mijn vriendin. Ik sta in de matige mentale jongerenafdeling MJ4. Ik werk hier nu 6 jaar en sta ook al zolang in appartement A. Ik ben al ettelijke jaren de enige man in deze afdeling, maar ik voel me hier zeker heel goed. Ik ben hier echt graag.

Hoe ziet een typische dag voor jou eruit?

Als je in de leefgroep komt is het eerste wat je doet het Centraal Cliënten Dossier (CCD) nakijken. Dat is een programma op de computer waar we alle informatie omtrent een zorggebruiker bijhouden. Als er dan iets belangrijks gebeurd is, kan je daar rekening mee houden. Daarna maak ik de tafel klaar en om half acht is het tijd voor de zorggebruikers om op te staan. Vervolgens ontbijten we samen, ruimen we de tafels af en zorgen we dat iedereen zijn tanden gepoetst heeft. Nadien begeleiden we hen naar school waar ze tot 's middags zitten. In de tussentijd doen wij hier allerlei praktische werk. Als dat afgerond is, begin ik met het administratief gedeelte zoals informatiefiches invullen of oudercontacten regelen. Dan dekken we de tafel voor de middag en komen ze hier het middagmaal nuttigen. In de namiddag zijn er meestal vergaderingen wanneer de kinderen terug naar school zijn. Als je de namiddagdienst doet, ligt het ritme toch wel anders. Vooral omdat je de zorggebruikers dan veel meer van een nuttige bezigheid moet voorzien dan wanneer ze op school zitten. Ze zijn dan actiever en er kunnen ook al eens sneller conflicten ontstaan.

Als de kinderen uit school terugkomen krijgen ze een vieruurtje. Daarna hebben ze even vrije tijd en mogen ze zelf kiezen wat ze doen. We proberen om ervoor te zorgen dat iedereen gewassen is om 18u00 voor het eten. Na het eten is er om 19u00 een kamermoment zodat de zorggebruikers tot rust kunnen komen en dan doen wij de verdere administratie en nog wat kleine huishoudelijke taakjes. Van 19u30 tot 20u45 is er dan nog een livingmoment waarbij we bijvoorbeeld samen een film kijken of een spelletje spelen. Dan is het alweer tijd voor de zorggebruikers om te gaan slapen en om 21u30 zit ook onze dienst erop en neemt de nachtdienst het over.

Waarom heb je gekozen voor deze doelgroep/job?

Ik had vroeger eigenlijk geen flauw idee van wat ik wou doen. Mijn eerste roeping was eigenlijk politieagent, maar ik was niet voor de proeven geslaagd. Daarom ben ik eens op een studiebeurs gaan kijken en toen sprak ergotherapeut me wel aan. Omdat ze daar echter geen heel duidelijk beeld konden geven van wat de functie specifiek zou inhouden, ben ik toch voor orthopedagoog gegaan. Het feit dat mijn moeder ook begeleider is in een zorginstelling heeft daar zeker een rol ingespeeld. Een bepalende factor die wel steeds terugkomt is dat ik graag met mensen wou werken.

Hoe ben je hier terecht gekomen?

Na mijn studies heb ik bij alle zorginstellingen in de buurt gesolliciteerd. Het eerste interessante aanbod dat ik kreeg, kwam van Sint-Oda en daar ben ik dan ook een tijdje aan de slag geweest. Na 2 maanden daar wist ik echter dat ik dat niet mijn hele leven zou blijven doen. Ik vond het wel leuk, maar de doelgroep daar was te zwak. De zorggebruikers daar hadden mijns inziens hun plafond al bereikt en ik kon hen niet meer veel bijbrengen. Ik voelde me ook nog te jong voor die functie. Toen ik dus een telefoontje kreeg van het Begeleidingscentrum om hier eens op gesprek te komen, ben ik daar onmiddellijk op ingegaan. Na een goed gesprek met Edwin Geysels en met Eric Linsen heb ik dan toch besloten om hier aan de slag te gaan. En gelukkig ben ik hier altijd kunnen blijven.

Wat vind je het leukste aan de job?

Dat moet toch wel het sociale contact zijn. Met mensen bezig zijn en samen met hen naar een doel toe werken en dat dan ook bereiken geeft heel veel vervulling. Ik ben echt geen persoon om de hele dag achter een bureau te zitten en administratief werk te doen.

Zijn er ook minder leuke dingen?

Weet je, als je zelf een mindere dag hebt en je moet hier dan staan, dat vraagt extra veel energie. Emotioneel kan het toch zeker belastend zijn. Op een andere plaats kan je jezelf afsluiten, maar dat gaat hier uiteraard niet. Ook naar de thuissituatie toe merk ik het wel. Als je hier een zware dag gehad hebt, komt het er pas uit als je thuis bent. Onbewust spring je al eens sneller op je paard of kan je net heel stil worden.

Kan je ons als afsluiter nog over een leuke ervaring in het Begeleidingscentrum vertellen?

Om het met een quote te zeggen: "Je weet pas echt wat feesten en liefde is als je naar een Valentijntjesfuif in De Ark bent geweest".